

"CONVOOI"

Nieuwsblad van de
A. A. T. - onderdeelen
van de
7 December Divisie

*

Onder redactie van
Maj. G.F.I. Roetering
2e Luit. M.P. Tanis
Sgt.-Maj. H. A. Kalle

No. 1 - 15 Februari 1947

Op 17 November 1946 overleed de Korporaal G. v. d. Weegen van de Div. Tpt. Cie. aan de gevolgen van een auto-ongeluk. Het was een slag, die viel op een ongelukkig moment: v. d. Weegen stond op het punt te trouwen, terwijl zijn a.s. vrouw reeds zijn kind verwachtte.

Hier was een mogelijkheid, te toonen, wát een soldatengemeenschap is, en julle hebt het getoond, — je hebt je gedragen als goede kameraden, — als mannen met karakter. Er is spontaan een bedrag van f 1.574.85 bijeengebracht, dat aan de a.s. moeder is overgemaakt, en dat haar in belangrijke mate zal helpen, haar kind straks zo goed mogelijk te verzorgen.

Zij stelt deze daad zeer op prijs en zal deze blijk van medeleven en vriendschap in dankbare herinnering houden.

Namens haar zeg ik jullie dank in dit eerste nummer van onze krant.

De Commandant AAT I Div. „7 Dec.”
De Luitenant-Kolonel
F. HELMS

EEN DAGJE UIT!

„Wat dacht je van een uitje naar de Poentjak?”

Ik weiger het antwoord van den „Fiets” op te nemen in „CONVOOI”, — maar het kwam neer op: — „Praat me niet van uitjes, — ik zweet als 'n otter, — loop naar de maan!”

Kleverig als een zak suiker uit Goedang nummer zoveel (achteraan, bij de wespen), zat hij uit te blazen bij zijn collega van afdeling „Vis in blik”. „Fiets” is z'n naam, — „om z'n bril”. — Inderdaad heeft een fiets ook twee van die ronde dingen, — wielen hefen ze daar, — maar niemand snapt overigens de beeldspraak. Hijzelf is erg ingenomen met zijn naam: — met grote witte letters staat die op de klep van z'n glijpet.

„Naar de Poe — wat?”

„De Poentjak, — lekker hoog, — bergen, — en koud is het er ook!”

Dat koude kon de Fiets wel bekoren, — en hij zei, „dat 't hem wel leek”.

En 'n Zondagmorgen daarna, toen zich een klein convoer langs de bergweg bij Bultenzorg omhoog slingerde in de richting Bandoeng, — zel de Fiets weer iets, dat niet in de krant mag. Dat was, omdat 't zo mooi was.

Voor onze Hollandse lezers dient hier een kleine toelichting. — De jongens van de „Aanvullingsplaats Levensmiddelen” *) zijn „een dagje uit” geweest.

In Holland doet men zulks naar Artis of naar het Indisch Museum, — hier uit Batavia gaat men „naar de Poentjak”. En zegt menigeen bij zo'n gelegenheid in Holland soms: „Geef mij maar 'n bioskopie”, — hier vindt men iedereen die na z'n tocht over Bing Crosby of Deanna Durbin durft spreken, een zielige figuur! De Poentjak, — dat is een bergpas op ongeveer 1500 meter hoogte, ongeveer 30 km. voorbij Bultenzorg op de weg naar Bandoeng.

Hier zijn de wolken geen wolken meer: — een dichte mist hangt er om ons heen. De begroeide hellingen liggen verloren achter een witte sluier, — de weg verdwijnt twintig meter voor ons uit in het niets, — wij zijn op de hoogste top beland.

*) Over wat dat is, zal, naar de Redactie hoopt, in een van de volgende nummers een van de leden van dat bedrijf iets schrijven!

Het is kil, — sommigen lopen te rillen, anderen zeggen „Goddank”. Mist hangt er om de wagens, om het leegstaande huisje daar verderop, mist hangt er om de twee eenzame graven, terzij van de weg: — hier liggen twee soldaten begraven. AAT-ers zijn het — maanden geleden werd hun convooi hier beschoten, — zij vielen, ver van de wereld, op de kille Poentjak. Een ogenblik staan wij er stil, — wij lezen de namen, — er is niemand meer, die spreekt.

Bij de wagens is weer bedrijvigheid; in het huisje aan de kant van de weg zullen wij de maaltijd gebruiken.

De koks maken de toebereidselen. Er wordt een houtvuur aangelegd.

Wie het toverwoord het eerst sprak, weet ik niet: — Telaga Warna . . . . .

Met een kleine groep gingen wij erheen. Een modderig bospaadje leidt er van de grote weg naar het Telaga Warna. Daar gingen wij langs.

Ons praten klonk vreemd en geheimzinnig in de grote stilte, — de takken aan weerszijden van het pad leken wel mensen te wezen, die ons hoofdschuddend aanzagen: — „Waar ga je naar toe!” Diep beneden ons ruiste een beek, — de gesprekken verstomden. Zwijgend gingen wij de kronkelende weg verder, — ademloos: — „Wat er komen zou?” De voorste man hield stil, — wij kwamen nader, en hij wees: „Telaga Warna!” In de mist zagen wij vaag een watervlak sche-

meren, — het bergmeertje was nog in ruste. Waren wij niet gekomen om het wakker te maken uit de morgenslaap waarin het verzonken lag?

Een paar mensen gingen zwemmen, — een kapitein, — vier anderen. Zij schreeuwden, dat het lekker water was, — en langzaam roeiden zij weg in de witte achtergrond.

Schrok de natuur van deze inbreuk op haar morgenstilte? „De mist trekt op!” — Wie zei dat? — Het was waar: langzaam aan begonnen de vage lijnen van een overzij zich af te tekenen.

Wat was het wonderlijk mooi! —

De baders voegden zich weer bij ons. Nog even bleven wij verrukt staan kijken. Toen groetten wij het Telaga Warna, — en gingen het donkere pad terug.

Bij de wagens zijn maar weinig mensen meer: — een paar chauffeurs staan er uit hun blikjes te eten. „Het smaakt!” In het huisje langs de weg vinden wij de anderen, wij krijgen ons deel van de maaltijd.

Dan komen de gesprekken los.

Op de terugreis kwam ik even naast den „Fiets” zitten „Hoe bij het vond?” — Toen sprak de Fiets woorden, die ons allemaal uit het hart gegrepen waren. Deze keer zet ik ze wel in de krant, want het was precies wat we allemaal dachten: „Wat was het verdomde mooi, mensen!” . . . . .

P.

ONS dagelijks BROOD

De laatste maanden zijn er op het bureau van de afdeling Verpleging van onze AAT nogal eens wat klachten over het brood komen binnenwaaien.

Maden, torren, schimmel, slecht gerezen, halfbakken, droog . . . . . alle onvolkomenheden die maar enigszins aan een huis-, tuin-of keukenbroodje kunnen voorkomen zijn schriftelijk vastgelegd en hebben zo de eindeloze trappen van het K.P.M.-gebouw bestegen tot ze ter bestemder plaatse waren. Zelfs pakjes, keurig gewikkeld in vloeijs papier, met een touwtje erom en een paar zwaar uitgedroogde succedjes erin hebben de hiërarchieke weg bewandeld, al dan niet in gezelschap van enkele maden en torren, en zijn na beëindiging van hun demonstratieve opdracht altijd een welkom meevallertje geweest voor de schoonmaakcoëlies.

Waarom kon dat brood nu in 's hemelsnaam niet beter zijn, terwijl een half leger er brieven over schreef en de andere helft er achteraan rende om het beter te krijgen en van bakker naar bakker vloog om deze Chinezen op de vingers te kijken?

Wel, zoals iedereen natuurlijk dagelijks zien kan (als hij 't nog niet wist) groeit in dit onvolprezen land van overvloed vrijwel alles, behalve onze doodgewone tarwe. Hetgeen natuurlijk inhoudt dat alles, maar dan ook alles, moet worden ingevoerd, wat dan uiteraard ook gedaan wordt.

Tonnen en tonnen komen maandelijks binnen, maar door oorzaken die wij niet kennen zat er ongeveer een week of 10 geleden een hiaat in de wereldscheepvaartorganisatie, waardoor het hele aanvoer-schema stagneerde en ons meel uit bleef.

Daar zaten we. Geen aanvoer. Tida ada.

Direct nadat bleek dat 't nog wel eventjes kon

duren vóór er weer wat zou loskomen uit Amerika of Canada, werd besloten om een oude partij meel, die toen alles nog vlot liep opzij gezet was omdat hij niet al te best was, om die maar weer in te schakelen en de bakkers te verplichten half om half van dit oude en van het goede meel te gebruiken. Deze periode van half om half is wel het dieptepunt geweest van de hele brood-situatie. De hele Divisie kwam met klachten.

Onderzoeken, controleren, nagaan, beantwoorden, kortom stapels werk, vrijwel zonder resultaat. Maar ook hieraan kwam een, zij het dan ook ongewenst, einde. Ook de slechte partij begon op te raken, en er was nog steeds geen noemenswaardige aanvoer, zodat er maar weinig anders overbleef dan de hele Divisie te verplichten om over te schakelen op 2 warme- en 1 broodmaaltijd per dag; een maatregel die speciaal voor onze chauffeurs die dag-tochten maakten lastig was omdat het moeilijk werd hen hun kuchje mee te geven.

Op het ogenblik dat het er naar uitzag dat de toestand vrij hopeloos begon te worden en ook het laatste meel begon op te raken, kwam de lang verwachte aanvoer eindelijk binnen. Schepen liepen binnen, zak na zak werd weer opgeslagen in het A.L.M. en de verpleging herademde. 't Was nog geen overvloed, maar genoeg om weer 2 maal brood per dag te geven. En 't is mooi meel; 't brood is beter dan we het hier ooit gekend hebben, en nu er sedert een dikke week ook weer echte gist is en de bakkers niet meer hoeven te experimenteren met zelfgemaakte gist uit katjang-idjoe, nu heeft ons dagelijkse kuchje weer een zeer eetbaar peil bereikt.

Laten we hopen dat we 't zo zullen kunnen houden.

Kapt. TEMPELAAR

Van de Redactie

De koptekening van den korp. Peek uit de werkplaats van de 4e Cie is gekozen als de beste uit de wedstrijd. De andere inzenders hebben zich ook van hun beste zijde laten zien; er zijn verschillende aardige inzendingen binnengekomen. Du Maine van de 2e Cie verdient een extra vermelding: wij hopen in de toekomst plezier te beleven van zijn gaven als caricatuurtekenaars! — Voor den korp. Peek hebben wij een gratis telefoongesprek met Holland in petto. Wij verwachten van hem een opgave van de dag waarop, en het adres in Holland waarmee hij wil spreken. Hij zal met dit drie-minuten-babbeltje wel minstens zo blij zijn, als wij met zijn goede ontwerp!

De overige prijzen zijn voor:

F. du Maine 2e Comp.	f 7.50
F. J. v. Zadelhoff 4e Comp.	
N. A. v. d. Kolk 1e Comp.	
H. Hendrikson 2e Comp.	
3e, 4e en 5e Prijs . . .	f 2.50

Iedere avond van 23.30 tot 23.45 uur zendt de „Nirom” een radio programma „Contact met Huis” uit naar Holland, waarin voor 5 militairen gelegenheid is een groet aan familieleden te brengen. Wij zijn met de Nirom overeengekomen dat de week van 5 t m 10 Mei a.s. gereserveerd blijft voor de AAT. In deze week zullen er dus in het geheel 30 mensen van ons onderdeel kunnen spreken, wat, gezien de enorme hoeveelheid aanvragen, die er bij de Nirom binnenkomen, een aardig resultaat is. De redactie verwacht zo spoedig mogelijk een opgave van liefhebbers, waarin men dient te vermelden: a. naam en voornamen (voluit) van den spreker en diens rang en onderdeel. b. volledige naam en adres van de familie in Holland waarmee men wil spreken.

De redactie zal, na loting bekend maken wie van de inzenders in aanmerking komen; de namen van overige inzenders zullen voor een volgende gelegenheid in petto gehouden worden.

In Nederland zal het programma te beluisteren zijn tussen 17.15 en 17.30 uur over de zender Jaarsveld (Hilversum II).

Nadere bijzonderheden zullen wij aan de gelukkige lezers per brief bekend maken.

Brieven te adresseren aan: Redactie „Convooi”. Staf AAT Div. 7 Dec.

ER WORDT GEMOMPELD : . . . . .

- dat er wel eens vliegen in het brood zitten —
- dat men echter nog steeds niet kan spreken van „zwermen”.
- dat het pertinent onwaar is, dat er bij de 4e Comp. meer dan 50 liter benzine per keer gebruikt wordt om een wagen schoon te maken.
- dat er nog steeds enkele mensen niet zijn ingespoten tegen typhus.
- dat de copy voor het volgende nummer van Convooi vóór 28 Februari binnen moet zijn.
- dat de AAT het beroerdste onderdeel van de Divisie is.
- dat er echter nog steeds mensen zijn, die dit tegenspreken.

SCHAKEN

Op Vrijdag 7 Februari waren er 10 schakers van de 3e en 4e Comp. de gasten van de 2e. Bij het binnenrijden zei de Majoor Bijlsma al: „Daar moeten we zijn, daar zitten zoveel mensen met ernstige gezichten!” Het bleken echter de officieren en onderofficieren van de 2e Comp. te zijn die een bespreking hielden. Spoedig was die echter afgelopen, en vonden de gasten een warm ont-haal. Met veel moeite wisten zij tenslotte een gelijk spel te behalen. De uitslagen zijn:

3e en 4e Comp.	2e Comp.	
Kapt. Aalders — Waalwijk		1—0
Sgt. Kleinpaste — Buys		0—1
Lagewey — de Kler		0—1
Bron — Maj. van Zwol		0—1
Maj. Bijlsma — du Maine		0—1
Kpl. Siemensma — Berse		1—0
L/cpl Sol — Lt. Sloots		0—1
L/cpl Tuinhoff — Helloo		1—0
Maurer — Demzen		1—0
v. d. Beek — Stapels		1—0

De 2e Comp. had aan de even borden wit.

Er is iedere Woensdag des avonds van 19.00 uur af schaken voor 3 en 4 I — AAT in de onderofficiers-mess.

Tusschen mal en dwaas

Hieronder volgen een aantal vragen, die door een selectiecommissie zouden kunnen worden gebruikt om te beoordelen of in een kandidaat voor de AAT een chauffeur schuilt, of niet.

Het zal ons AAT-ers met rijpe ervaring weinig moeite kosten direct de juiste antwoorden in te vullen, of op juiste wijze helemaal geen antwoord in te vullen. Bij nader inzien schuilt er toch een enkel antwoord onder, dat raak is. Laat je niet onbetuigd, mannen en sleep dat er uit. Dat ben je zogenoemd aan je eer verplicht. Mocht je overtuigd zijn, dat je de enige bent die het door heeft, aarzel dan niet, maar zend je oplossing onder het motto „Jest best” aan de redactie van onze krant. Wie weet wat voor mogelijkheden het je bij promotiekansen biedt.

- I. De aanzetslinger wordt gebruikt om:
    - a. Cadischeermesjes aan te zetten.
    - b. De veer van de motor op te winden.
    - c. Te voorkomen dat ze de bolletjes uit je koplamp gappen.
  - II. Een bobine is:
    - a. De verwekker van ringwurm.
    - b. Het hok waar de chauffeur in zit.
    - c. Iemand die zo stom is, zonder petje de straat op te gaan.
  - III. Water doe je in je radlateur:
    - a. Als ballast, om te voorkomen dat je wagen bij zware vrachten achterover kiept.
    - b. Voor een slokkie onderweg.
    - c. Om direct te kunnen ontdekken, waar het lek zit.
  - IV. Een snelheidsmeter dient:
    - a. Om te zien hoe laat het is.
    - b. Om te controleeren of de verkeerscontrole goed controleert.
    - c. Om te zien of je de wagen meteen in het kamp brengt, of hem later op moet halen.
  - V. Na een lange rit op slechte wegen steeds:
    - a. Tellen of je vier wielen compleet zijn.
    - b. Kijken of cabine en laadbak zich nog op de juiste afstand van elkaar bevinden.
    - c. Alle losgewerkte moeren aandraaien.
- Veel succes hoor! Techn. medewerker van de 3e Comp.

HOE BERTUS BIJ HET KLEEDING-PROBLEEM OPLOSTE

Een AAT-er zonder vlekken op z'n broek is als een witte raaf: zóór zeldzaam . . . . Ik heb er dan ook nog nooit een gezien. Eén heb ik er gezien, — Bertus heet ie, — die heeft helemaal geen broek. Hoe dat nou komt? — Bertus is een frisse vent, — onknap is hij ook niet. En wat wil je: — je laat je toch door een broek niet degraderen tot onaantrekkelijk wezen? — Je weet, hoe de meisjes zijn: eerst kijken ze naar de kleren en dan pas naar de man. Het tropenpak is al niet mooi, en als er dan nog vlekken opzitten ook! Bertus ergerde zich eraan.

Niet om de meisjes, — oh nee, — in Holland. . . Maar toch . . . — ja hoor eens, — welke man is dáár nou ongevoelig voor! . . . .

Bertus ging z'n broeken wassen. De AAT leverde de vlekken, — de AAT leverde ook het middel om te ontvlekken: benzine. Van het vat totaan de drooglijn waren luttele meters. Bertus hing zijn broeken aan de lijn: druppend hingen de twee flapperende dingen in de wind. En, — waarvandaan weet nog niemand, plotseling was er een vlam in het benzinevat. Het vurige blik keek naar Bertus, en van Bertus naar de broeken. Over het gras kroop iets blauws. Niemand snapt nog wat dat was, maar even later was Bertus een witte raaf. Het kledingprobleem was opgelost. Wát zeg ik: — de hele kleding was opgelost! Met de vlekken waren de twee broeken verdwenen: — op het gras bleef wat povere as.

„De vent had toch drie broeken”, zeg je? Ach ja, — dat is een treurig geval: — van de derde broek heeft hij de pijpen afgeknipt. Wát dáár van over is, is . . . vergeef mij . . . een schaamlapje!

T.

DE HUISTYRAN

Op Dinsdagavond 4 Februari werd in de AAT-cantine bij de 3e en 4e Cie een uitvoering gegeven van het stuk „De Huistyrán” van Gotfried Bomans. Het gezelschap „De Dorpelingen”, onder regie van Mevr. van Dorp, gaf fris en gezond spel ten beste. Het was stellig geen beroepstoneel, — toch heeft dit amateurs-gezelschap ons enkele kostelijke uren bereid.

Wat ons telkens weer treft, is de wijze, waarop men thans de recreatie van de militairen ter hand neemt. Was vroeger al gauw de uitspraak: „Dat is goed genoeg voor de soldaten”, thans streeft men ernaar, in de ontspanning tevens een element van culturele vorming te brengen. Men staat hier vaak wat vreemd en onwennig tegenover: — met hoeveel terughouding werd de „klas-sieke muziek” van Willem Noske ontvangen. En, ... Wat heeft hij een succes gehad, toen even de ban van het vreemde gebroken was! — In het begin van de avond bij „de Dorpelingen” bleek aan het rumoer in de zaal wel duidelijk, dat de jongens deze „nieuwe” soort van vermaak weinig kenden. Maar het hartelijk applaus, en de woorden van waardering na afloop bewezen, dat men, ná de geraffineerde Amerikaanse films toch de bekoring van het „echte” toneel nog kan ondergaan.

Wij hopen, na deze prettige kennismaking, het gezelschap van Dorp nog vele malen in onze cantine op de planken te zien!

T. Schrijfbehoeften

Schoensmeer

„CONVOOI” wordt gedrukt ter Drukkerij Meechiel Vervoort.

De nacht van de overval

Het is een avond, zoals er reeds zovele waren, — rust is er over het werkplaatsterrein van de 4e compagnie neergedaald. Ook in de bungalows stakken langzamerhand de gesprekken van de manschappen: men gaat slapen na een drukke dag.

Een Tokèh roept, de krekels murmelen hun eentonig verhaal, — het is nacht geworden. Plotseling wordt de vredige stilte verbroken door een scherpe knal. En de reactie op onze kamer is: „Zeker weer een kat om zeep!” — met een slaperige stem. Maar het blijft niet bij een schot, er volgen er meer en meer. Dezelfde spreker van daarstraks kondigt aan, dat er een aanval van extremistische horden op ons kamp aan het plaatsvinden is. Er begint een mitrailleur van onbekend zwaar kaliber te blaffen, en als bij toverslag rijzen vier AAT-ers omhoog, gooien hun klamboes naar achteren, en blijven zitten luisteren. Het geknal gaat door, en begint steeds meer op een trommelvuur te gelijken . . . . Er wordt krijgsraad gehouden, waarbij wij betogen, dat de korporaal zedelijk en moreel tegenover zijn manschappen en het vaderland verplicht is, op verkenning uit te gaan. De man schijnt dat zelf ook in te zien, — hij uit wat krijgshaftige verwensingen aan het adres van Soekarno. Wie had zijn kistjes gestolen? Hij scharrelt een knijpkat uit de kast, en gaat naar buiten onder kreten als: „Sterkte, hoor!” en „Je knijpt hem maar flink!” Natuurlijk dekken wij achterblijvenden hem in de rug, met geladen geweren!

Bij de wachtpost naast onze bungalow hoorden wij het volgende gesprek:

„Hoor je niks, wacht?”

„Jazeker hoor ik wat”.

„Wat zou dat zijn?”

„Weet ik niet, maar ik vind het béroerd, dat m'n nachtrust d'r bij inschiet!”

Ontgooheid door zoveel koelbloedigheid zakten wij achterover op onze stretchers. Wij hoorden de korporaal nog op zijn veterloze kistjes verder strompelen. Toen kwam hij snuivend en stampend terug, en brulde op z'n Glasgows: „Die fokking Chinesezieren vieren Nieuwjaar!”

Wij zwegen maar, stopten beschaamd onze klamboes weer vast, en sliepen weinige minuten daarna. Die nacht droomden wij van liefstallige Chinese meisjes, liggende achter geweldige brens. Een van ons schreeuwde in zijn slaap: „Hou'm vast, prosit!”

De volgende ochtend lagen wij te lang op bed. 's-Avonds stonden we op extra strafwacht. Ditmaal kankerden we niet, zoals gewoonlijk op den sergeant-majoor, — maar op de luidruchtige zonen van het „hemelse” Rijk . . . .

sold. F. J. v. Zadelhoff
4e Comp.

TOKO LULIAN

Citadelweg 6, Batavia-C., Telefoon 3994

Gebrande pinda, tengteng, stroop, sulkergoed
Dranken en Sigaren
Parfumerieën